

Ко је Џулија Горин? Некада политички сатиричар, а од 1999. посвећена истраживању истине о ратовима на Балкану, ова храбра жена већ годинама пркоси моћним балканским етничким лобијима и медијској индустрији у Америци. Не само да је за то нико никад није платио, већ су јој се због тога затворила многа врата у америчкој средини, која једноставно не прихвата да Срби могу бити ишта друго до злочинци, а Бошњаци, Хрвати и Албанци искључиво невинне жртве. Упорним истраживачким радом, Горин је открила многе непријатне истине, и тиме изазвала бес мноштва професионалних србомрзаца – али, нажалост, не и захвалност Срба.

Џулију сам упознао 2006. у Вашингтону, на једној конференцији Америчког савета за Косово. Протеклог викенда смо разговарали електронском поштом, поводом недавног објављивања два њена текста у српској јавности. Над нашим разговором лебдела је сенка предложене Резолуције о Сребреници у Скупштини Србије – покушаја да Срби сами себе обележе као геноцидне злочинце, кад то већ западним медијима ни после скоро двадесет година незапамћене сатанизације није сасвим пошло за руком.

Небојша Малић: Шта Вас је мотивисало да пишете о Балкану?

Џулија Горин: У марту 1999, када је Америка почела да бомбардује једну европску земљу, постала сам сумњичава. Било ми је јасно да је то бомбардовање у интересу Била Клинтона, али против интереса Америке. Нисам могла да верујем да ће се то стварно десити, да је неизбежно. Све је постало некако нестварно. Као да је Америка остала без ослонца и полако почела да се урушава. Знала сам да ће ово да нам се врати, и да смо прешли једну мрачну границу. Чињеница да су овај рат подржавали наши обично антиратни левичари, била ми је додатни доказ да се ради о нечему погубном по Америку.

Први текст сам написала месец дана по почетку незамисливог бомбардовања, али пошто сам тада још увек врло мало знала о сукобу, полазиште ми је било да се ради о старом етничком сукобу где су обе стране биле морално једнаке. Убрзо сам сазнала да бомбардујемо хришћане у име муслимана који су, као и обично, викали да су угрожени. Тиме су моје сумње и потврђене.

Очекивала сам да сваког тренутка рат буде раскринкан као фарса – поготово после бомбардовања, када се јасно видело шта су Албанци почели да раде, кад је као по плану кренуло насиље у Македонији. Али прошли су месеци, а онда године, и ништа, ни у „левим“ медијима ни у „десним“ медијима који им обично не верују. Схватила сам да је о Србима исплетена велика лаж. Копала сам, истраживала и писала, а истина је постајала све страшнија што сам је више откривала. Трагање за истином постало је мој задатак.

Негде 2002. ово више за мене није било питање Америке и америчке безбедности, већ Срба и неправде коју им је Америка нанела. Тада сам још мислила да је у питању само Косово; тек на средини судског процеса Милошевићу у Хашком трибуналу схватила сам да се на Косову само поновило оно што се раније десило Србима у Босни и Хрватској.

Постала сам позната само зато што су сви други агресивно игнорисали Балкан. Апсурдно је да неко ко је само хтео да се бави комедијом и пише оштре и смешне коментаре, постане некакав гласник истине. А све то само због тога што су сви други оманули. Сви велики конзервативни мислиоци или немају став о Балкану или само понављају општа места. По овом питању нема неслагања између левице и деснице. То је јединствен феномен. Истовремено фасцинира и излуђује начин на који су иначе интелигентни људи у стању да напросто избришу овај амерички рат из сопствене свести. Многи то раде како би после могли да кажу, „Али ми нисмо антимуслимански оријентисани! Ево, подржавамо муслимане против хришћанских Срба на Балкану.“

Малић: Како сте постали члан Америчког савета за Косово?

Горин: Џим Џатрас ме позвао једног дана у пролеће 2006, и питао да ли бих хтела да будем неплаћени саветник у одбору. Добио је једну скромну суму од српске епархије на Косову да би покушао да се супротстави огромном албанском лобију који већ 30 година има политички монопол. Питала сам га да ли би то нарушило мој статус независног новинара. Он је рекао да не би, па сам пристала. То ми се ипак касније обило о главу, јер су моћни хрватски и албански лобији после могли да ме оптуже да сам „српски лобиста.“ И раније су мислили да пливам у парама, али сада су могли да ме повежу са оно мало долара који су трошени за српску одбрану и да моје име повежу с тим.

Иако сам објаснила уреднику *Балтимор Сана* (Baltimore Sun) да сам у одбору АСК, хрватски нацисти који су га звали и писали му протестна писма поводом [мог текста у јануару 2007](#)

о хрватској мржњи према Србима и љубави према фашизму, позивали су се управо на тај један детаљ. Када сам га неколико месеци касније звала поводом текста на другу тему, рекао ми је да вероватно више никад неће да ме објави. Зашто? “Па зато што ми нисте рекли да је то српски лоби!” Па какав је то свеprisутни, свемоћни “српски лоби” који силном својом пропагандом успева да нас убеди да - шта, често бомбардујемо Србе? Чак сам тој протуви послала

[линк](#)

да провери сајт, да види и сам о каквом се “лобију” ради. Па и да јесте, како ме то „компромитује” чињеница да ме нико не плаћа да овако пишем? И да сам

[тако писала још седам година раније](#)

?

2006. године сам ишла са Џимом, Срђом Трифковићем и амбасадором Бисетом у Израел, да свој “јеврејски утицај” искористим како бих Јевреје убедила да помогну хришћанима на Косову. Имали смо занимљив сустрет са чланом Кнесета Јулијем Еделштајном, који је био шокиран сазнањем да су многи амерички политичари које је поштовао због подршке Израелу – Мекејн, Либерман, Лантош – у ствари ђубрад када је о Балкану реч. Али људи не воле да сазнају истину која их тако разочара.

Кад сам му описала како Србе свако може некажњено да убија, испричао нам је шта се десило његовом оцу, руском православном свештенику. “Једног дана је ишао у цркву у Старом Јерусалиму, у мантији и са жезлом. Пришао му је један Арапин и упитао га да ли је Србин. Не, каже мој отац, ја сам Рус. Штета, одговорио је Арапин, баш сам некога хтео да убијем данас.”

Дакле, за свако убиство постоје последице – осим ако је жртва Србин. Погледајте шта је био први чин ЕУЛЕКС-а, наводне мисије реда и закона: ослобађање човека који је убио седморо Срба а ранио четрдесет троје у аутобусу Ниш експреса 2001. године!

Малић: Какве су реакције изазвали ваши текстови о Балкану?

Горин: Реакције су се кретале од паничних потрага по Интернету за мојом српском мајком, српским мужем, српским љубавником, до неке католичке Пољакиње која је у Русији радила против Путинове власти и бранила хрватске ратне злочинце. Она ме оптужила да нападам Хрвате зато што их потајно симпатишем. Хрватски амбасадори кукају сваки пут кад се појави неки текст Џулије Горин. Амбасадор у Америци је

протестовао поводом мог текста у *Балтимор Сану*, наводно - ја сам увредила његову земљу и нарушила добре односе са САД... а да притом уопште није оспорио нити један мој навод. Исто сам видела на хрватским интернет-страницама поводом недавног текста у [Јерусалим Посту](#).

Мислим да им моји чланци узнемирују савест. Колико год ми стизало порука мржње (мање у последње време), неки су били тек повређени мојим "нападом." Моје омиљено писмо било је, "Ја много жао за жидовске жртве у 2. свјетском рату али што писала овакве ствари, курво жидовска?" Било је и претњи, углавном од Хрвата и једна од Албанаца. Понекад би стигло писмо од Албанаца – вероватно старијих људи – који су просто били увређени. Један ми је писао, "Џулија, тако си лепа, зашто нас толико мрзиш?" Одговорила сам му да не мрзим његов народ, али да их кривим што су подржали терористе и отимачину земље. И да мислим да су се САД огрешиле о Албанце јер су подржале ОВК, која им после није дала избора.

Али већина албанских писама је ратоборна. У последње време покушавају да створе утисак како ме не треба схватати озбиљно. Сећам се коментара једног Албанца из 2008, када је рекао да је његове пријатеље Србе стид што их ја браним. Пријатељи Срби којима је драго што им отимају земљу? Паметном доста.

Малић: Џејмс Харф из агенције Рудер Фин се 1993. [похвалио](#) француском новинару Жаку Мерлиноу како је највећи успех његове лобистичке фирме (тада у пропагандној служби Загреба и Сарајева), био тај што је убедила јеврејско јавно мњење да су Срби нови нацисти. Да ли се то убеђење променило од тада?

Горин: Не мислим да јесте, зато што се ретко шта чује што није у складу са званичном причом. Донекле охрабрује то што се повремено појави текст понеког Јеврејина који је посетио Србију и, гле чуда, тамо био лепо дочекан. Али ти текстови увек имају наслове типа "Српски екстремизам у порасту али Јевреји живе добро" (*Јерусалим Пост*, 2007). Као да српски национализам, онолико колико уопште постоји - на Западу често мешају национализам са идентитетом - има икакве везе са Јеврејима. Они Јевреји који су још увек дезоријентисани, мешају Србе са Хрватима и Бошњацима, чије је "домољубље" увек било погубно, па и по Јевреје.

Обично су Јевреји који живе ван Израела затечени пријатељским дочеком у Србији. Сећам се текста у *Светској јеврејској ревији* (Jewish World Review, JWR) из 2008, где је аутор писао о магичној толеранцији у Суботици, као да то не важи за остатак Србије. У поднаслову је писало: "У оази где се Муслимани слажу са Јеврејима - а и Хрватима и Мађарима." Замислите, нашао је такву оазу баш у Србији, а не у Словенији, Хрватској,

Великој Албанији, или Федерацији БиХ.

Иако је било неког чуђења међу Јеврејима у последње време што се тиче БиХ (мада не и Хрватске, која једноставно остаје невидљива, ма колико [пакетића](#) шећера са Хитлеровим ликом служили у тамошњим ресторанима), албански лоби се негде од 2005. труди да одржи антисрпску пропаганду причом о шачици Албанаца који су спасили неколико Јевреја од геноцида. Мислим да је то у функцији добијања подршке међу Јеврејима за - Хитлерове границе Албаније, тј. независно Косово. Шта ја знам, можда Албанцима чак и тако нешто пође за руком. Мој народ је историјски наиван. Кад јеврејска заједница у Хрватској подржи отцепљење па убрзо потом мора отуд да бежи, а Славко Голдштајн иде у Блајбург да се поклати побијеним фашистима само зато што је католички клер коначно посетио Јасеновац, онда је потенцијал јеврејске лакомислености истински неизмеран.

Малић: Неке невладине организације у Србији промовишу верзију историје по којој су Срби били - саизвођачи Холокауста. Помињу се само квислиншке формације попут окупационе „владе“, а умањује чињеница нацистичке суровости у Србији и усташког геноцида, и прећуткују или чак негирају масовни отпор и страдање Срба под нацистима и усташама. Помиње се ту чак и да је Сајмиште било „српски“ логор смрти а не нацистички и усташки логор на територији НДХ, итд. Такви и слични наводи доспели су чак и до неких књига. Шта мислите о томе?

Горин: Прича да су Срби помагали нацисте потиче из земље која је била свесрдни Хитлеров савезник, и имала сопствене логоре. Штавише, усташка бруталност је ишла дотле да је превазилазила чак и окрутност нациста. Ако српске невладине организације прихватају ове наводе недвосмислених нациста (Хрвата и Бошњака), онда је јасно чиме су мотивисане. Иста ствар је и са одрицањем од Косова и резолуцијом о Сребреници: користи се свака прилика да се српство жртвује зарад евро-атлантизма. То је она сорта људи који се стиде што Џулија Горин брани Србе...

Малић: У недавном [тексту за Јерусалим Пост](#), цитирате [нову књигу](#) Срђе Трифковића о Србима у данашњој Хрватској и пишете о улози католичке цркве у усташком геноциду. Колико се о овоме зна у Израелу?

Горин: Реакција на ово је шок и неверица. И питање ”Зашто се о овоме не зна?” После текста у Јерусалим Посту, најбољи пријатељ ме је питао: ”Ма, где налазиш све ово?” Па,

О Србима је исплетена велика лаж

Пише: Џулија Горин
петак, 26 март 2010 14:02

мора да се копа. Ето колико је постигла наводна "српска пропаганда". Каква је то пропаганда коју морамо сами да тражимо? Зар чињеница да је до наших ушију лако долазила хрватска, бошњачка и албанска прича, не сугерише да се заправо радило о пропаганди? А док за српску "пропаганду" постоје докази, за ове друге то напросто није случај.

Мислим да је Израел једина земља ван Балкана у којој се уопште зна за реч "усташа". Не знам колико о њима зна просечан Израелац, али сигурна сам да зна више од просечног америчког Јеврејина. А они не знају, јер се нико није одважио да им то открије.

Mart 2010.

(Интервју припремио **Небојша Малић**)